

ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΙΛΑΧΩΝ

ΕΝ ὑπάρχει, θαρρῶ, σκληρότερος εὐφημισμὸς καὶ ἀναιδέστερον ὀξύμωρον καὶ πλεόν τσουχτερῇ εἰρωνείᾳ ἀπὸ τὸ ἐρμαφρόδιτον σύμπλεγμα τῶν δύο αὐτῶν ἀλληλογρονθοκοπουμένων λέξεων. Νὰ λέγεσαι πρῶτος, χωρὶς νὰ ἦσαι — εἰς τὴν κλίμακα τῆς ἐπιτυχίας — οὔτε κἂν ἔσχατος!

Μοῦ φαίνεται πῶς ἡ τύχη, ἡ φιλοπαίγμων, ὅταν θέλῃ νὰ γελάσῃ περισσότερον, παραπλανᾷ τὰ θύματά της, μὲ χαριεντισμοὺς καὶ ἐρωτοτροπίας, ἕως εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ θριάμβου, ἀκριβῶς διὰ νὰ τοῖς κλείσῃ σαρκαστικώτερον τὴν θύραν κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν.

Καὶ διὰ τοῦτο, εἰς κάθε ἐκλογικὴν θαλασσοταραχὴν, μοῦ ἐμπνέουν αἰσθημά τι εὐθυμίας συνάμα καὶ οἴκτου ὄχι οἱ ἐξαφανιζόμενοι εἰς τὸν μαῦρον βυθόν, οἱ ἰδεχόμενοι ἐπὶ τῶν νώτων τὸ ἀποτελειωτικὸν καὶ σωτήριον λάκτισμα τῆς τύχης, ἀλλὰ τὰ ναυάγια τὰ ἐπιπλέοντα, τὰ χοροπηδῶντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας — οἱ « πρῶτοι ἐπιλαχόντες ». Μοῦ κάμνουν τὴν κωμικοτραγικὴν ἐντύπωσιν τῶν δις κακοτύχων θαλασσοπόρων, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ ἐπάλαισαν ἀγρίως καὶ ἀπεγνωσμένως κατὰ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους, κατορθώνουν ὕστερα-ὕστερα καὶ ναυαγοῦν ἀφελέστατα ἐντὸς τοῦ λιμένος, παρὰ τὴν ἀποβάθραν σχεδὸν καὶ καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἐπρόκειτο ν' ἀγκυροβολήσουν οἱ κακόμοιροι!

* *

Πρῶτος ἐπιλαχών! Μὲ ἄλλας λέξεις: Νὰ τρέχῃς πνευστιῶν καὶ ὡς δαιμονισμένος διὰ νὰ ἐμφανισθῆς εἰς τὸ τέρμα ἐγκαίρως, διὰ νὰ προλάβῃς τὸ δεῖπνον, τὸ τραῖνο, τὸ θέαμα, τὸν χορὸν — καὶ νὰ φθάνῃς κατόπιν ἐορτῆς, ὀλίγον ἀργά: — τὴν στιγμὴν ποῦ τελειώνει τὸ συμπόσιον, τὴν ὥραν ποῦ σφυρίζει ἡ ἀμαξοστοιχία, ὀλίγα δευτερόλεπτα ἀφοῦ σαλπάρῃ τὸ βαπόρι, καθ' ὃν χρόνον πίπτει ἡ αὐλαία ἢ σβύνουν τὰ φῶτα καὶ σαρώνουν οἱ ὑπηρέται.

Πρῶτος ἐπιλαχόν! ὦ, εἰρωνεῖα ταντάλειος! Καὶ νὰ μὴν ἔχῃς τὴν δύναμιν νὰ ἐξακριβώσῃς μέσα εἰς τὴν ψυχὴν σου ἂν εἶνε μειδιάμα αὐτὸ τῆς τύχης ἢ μορφασμός, ἂν εἶνε θωπεῖα τάχα ἢ ὀπίσιμα.

Φαντάσου! Νὰ διεκδικῆς ἀπὸ τὴν εὐνοϊάν της ἐν ψυχίον ἐλεημοσύνης, ἐν ὄχρον *σχεδὸν καλῶς* — τὴν τελευταίαν, ἔστω, θέσιν ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἐπιτυχόντων, καὶ αὐτὴ νὰ σὲ βαθμολογῇ μὲ τὸ *ἄριστα* . . . τῆς ἀποτυχίας! Νὰ σὲ ἀπορρίπτῃ «μετὰ πολλῶν ἐπαίνων» κατὰ τὸ περιφημον λόγιον τοῦ Σουρῆ. Νὰ σὲ ἀφίγη «πρῶτον ἐπιλαχόντα», δηλαδή: *μετεξεταστέον* διὰ τὰς προσεχεῖς ἐκλογάς! Νὰ σοῦ προσφέρῃ, μὲ μίαν ἐδαφιαίαν ὀρεβερένταν, χρυσομένον τὸ καταπότιον τῆς ἀποτυχίας! Μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ τῆς ξεφύγῃς ὀριστικῶς, διὰ νὰ μὴ σοῦ δώσῃ καιρὸν καὶ φωτεινὸν διάλειμμα νὰ ξελαχανιάσῃς, νὰ ἀφυπνισθῆς ἀπὸ τὸ ἐκλογικὸν παραλήρημα, νὰ ἐπιστρέψῃς νήφων εἰς τὴν τροχίαν σου, εἰς τὸ σπιτάκι σου, εἰς τὴν ἰσορροπίαν σου, εἰς τὸν ἑαυτὸν σου!

* * *

Εἶνε νὰ κλαίῃ κανεὶς ἢ νὰ γελᾷ; Ὑπολογίσατε.

Εἰς κάθε δημοτικὴν ἐκλογὴν, ἀνὰ τοὺς ὑπερτετρακοσίους δήμους τοῦ Κράτους, ἐκβράζονται ἀπὸ τὰς κάλπας τὸ ὀλιγώτερον δώδεκα ἕως δεκαπέντε χιλιάδες *ἐπιλαχόντων* — οἰκτρὰ λείψανα καραβοτσακισμένων ὑποψηφίων: δημάρχων, παρέδρων, δημοτικῶν συμβούλων! Ἐνας ὀλόκληρος πληθυσμὸς ἐκτοπισμένος ἐπὶ ἡμέρας, ἐπὶ ἑβδομάδας, ἐκτροχιασμένος ἀπὸ τὸν δρόμον του, ἀπὸ τὸν κύκλον του, ἀπὸ τὰ νεῦρά του! Δεκαπέντε χιλιάδες μικροφιλοδοξίαι φλομωμέναι, ἀφηνιασμέναι, μαλλιοτραβοῦνται, στραπατσαρίζονται καὶ παλαίουν φρενητιῶσαι μέσα εἰς τὸν βοῦρκον καὶ τὰς ἀναθυμιάσεις τοῦ ἐκλογικοῦ σάλου, διὰ νὰ συλλάβουν μίαν σκιάν, ἐν ἀξίωμα κουρελιασμένον, μίαν δόξαν ἄδοξον καὶ ξεθωριασμένην! Εἶνε νὰ κλαίῃ κανεὶς. Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν εἰς τὸν ἀστεῖον αὐτὸν τόπον ἄλλοι βωμοὶ ἰδανικῶν καὶ ἄλλα θυσιαστήρια εὐγενέστερα ἀπὸ τὴν ἐκλογικὴν κάλπην!

Καὶ δι' ὅσους μὲν ἡ τύχη ἐμασίγῃσεν ἀνηλεῶς μὲ ῥαγδαίωτερα μαῦρα σφαιρίδια, ὑπάρχει ἴσως ἐλπίς νὰ ξυπνήσουν, νὰ πλυθοῦν, νὰ συγυρισθοῦν καὶ νὰ ξαναγυρίσουν εἰς τὰ ἔργα τῶν καὶ τὸν ἀνθρωπισμὸν τῶν. Ἀλλὰ πρὸς ὅσους ἐχαμογέλασεν ἢ ἄλλοπρόσαλλος Σειρήν, καὶ τοὺς ἐθώπευσε καὶ τοὺς ὑπνώτισε καὶ τοὺς ἔφερε «πρώτους ἐπιλαχόντας» — ἄλλοίμονον! Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε ὀριστικῶς χαμένοι. Εἶνε, ἔγιναν, θὰ γίνουν οἱ ἄρρωστοι, οἱ ἀνιάτοι, οἱ κυριευμένοι πλέον ἀπὸ τὸ πάθος, ἀπὸ τὸ ἄλκοδλ τῆς πολιτικομανίας!

* * *

Ἐγνώρισα ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ, τὰ δυστυχησμένα αὐτὰ παίγνια τῆς τύχης. Καὶ ποῖος δὲν γνωρίζει; Ὁ τύπος εἶνε κοινός, καὶ

ἔδω καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Εἶνε τὰ ἀναπόδραστα, τὰ μοιραῖα κρούσματα κάθε ἐκλογικοῦ ἔλους—κάθε ἐκλογικῆς περιφερείας!

Τὸν εἶδα νὰ ἐπιστρέφῃ καὶ πάλιν ἀπὸ μίαν νίκην Καθμεῖαν, ἀληθῶς ἀξιοθρήνητον. Ἐπὶ ἔτη τώρα κυλῖει τὸν πίθον τοῦ Σισύφου ὁ ταλαίπωρος. Ἡ τύχη παῖζει ἀπανθρώπως μαζί του. Τὸν χαϊδεύει, νομίζεις, μὲ τοὺς ὄνυχάς της. Τὸν φιλεῖ διὰ τῶν ὀδόντων της. Δὲν τὸν ἀποτελειώνει διὰ μιᾶς. Τὸν ἀφίνει νὰ ἐπιπλέῃ εἰς τὴν ἀγωνίαν τῆς ἐλπίδος. Δὲν τὸν ἀπελπίζει, διὰ νὰ τὸν σωφρονίσῃ, ὀριστικῶς. Τὸν φέρει εἰς τὰς πρώτας βαθμίδας τῶν ἐπιλαχόντων.

Καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν διὰ νὰ τὸν ξεγελάσῃ, διὰ νὰ τὸν χανδακώσῃ σκληρότερον, τὸν ἔστειπε μὲ τὸν ἀκάνθινον στέφανον τοῦ «πρώτου ἐπιλαχόντος». Καὶ ἐν τούτοις τὸν εἶδα νὰ τὸν φέρῃ μὲ κάποιαν καρτερικὴν αὐταρέσκειαν, χωρὶς νὰ αισθάνεται σχεδὸν τὴν πληγὴν καὶ τὸ ῥάτωμα, ὅπως ἡ γαλῆ τοῦ μύθου ἢ λείχουσα ἐπὶ τῆς ῥίνης τὴν ἡδονὴν τοῦ ἰδίου της αἵματος.

Καὶ διὰ νὰ κατακτῆσῃ τὸν ἀμφίβολον αὐτὸν θρίαμβον, ἀφῆκε τὴν ἡσυχίαν του, τὴν σοβαρότητά του, τὸν ὕπνον του, ἐκλείδωσε τὸ σπουδαστήριόν του—εἶνε ἱατρός, καὶ φρενολόγος μάλιστα! ὦ τῆς κωμικότητος τῶν ἀνθρωπίνων!—παρήτησε τὴν μικρὰν του πελατεῖαν, ἐνεχυρίασε τὰ ὀλίγα κοσμήματα τῆς συζύγου του καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὸν ἀγῶνα! Ἐξεκίνησεν ὅπως οὖν ἀκμαῖος καὶ ἐπέστρεψε κατὰ δέκα ἔτη γεροντότερος, βραχνός, ἐκνευρισμένος, σκελετώδης, ἔξαλλος, ὡς ἀπὸ πάλιν ἀνθρωποφάγων, ἀποκομίζων περισσοτέρας λευκάς τρίχας ἢ ψήφους, ἀρκετοὺς ῥευματισμοὺς καὶ τὸ ἄδωρον γέρας τοῦ «πρώτου ἐπιλαχόντος».

Νομίζετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ συνέλθῃ, θὰ ἐπανεύρῃ τὴν νευρικὴν του ἰσορροπίαν; Ἄ! μᾶ! κάθε ἄλλο!

Ἴσα-Ἴσα τώρα, ὅτε ἡ τύχη τοῦ ἐφάνῃ μᾶλλον εὐνοϊκῆ, διατὶ νὰ μὴ ἐπιδοθῆ συστηματικώτερον εἰς τὴν πολιτικὴν, νὰ μὴ καλλιεργῆσθαι τὰ πολιτικά του κεφάλαια, νὰ μὴ ἀνασκουμπωθῆ καὶ διὰ τὰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογάς;

Μὰ τότε θὰ ἦτο διὰ τὸ φρενοκομεῖον!

Καὶ διατὶ ὄχι; Ἐχει δίκαιον. Τὸ εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοτέλης:—
«Ὁ ἄνθρωπος εἶνε φύσει ζῶον... πολιτικόν!»

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Οἱ γέροντες πιστεύουν ὅλα· οἱ ἄνδρες ἀμφιβάλλουν δι' ὅλα· οἱ νέοι τὰ ἠξέσφουρον ὅλα!

Κάθε ἐγκλημα εἶνε προστυχία. Κάθε προστυχία εἶνε ἐγκλημα.